A°. 1837. N°. 3.

Woensdag, den 11den Januarij.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Tweede Oproeping.

De Commissie van *Inschrijving* en *Vrijstelling* voor de Schutterij te *Paramaribo*, benoemd door Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal bij Gouvernements-order, dd. 5 dezer, N°. 378/70, roept bij deze op:

Alle vrije Mannelijken Ingezetenen, welke zijn, immers zich aldaar, doorgaands bewijsselijk ophouden of hun verblijf hebben, voor zoo verre zij namelijk op den 1sten Januarij 1837, den vollen Ouderdom van *Achttien* jaren zullen bereikt hebben en alzoo hun *Negentiende* jaar zullen zijn ingetreden, en die hun *Negen en Veertigste* jaar nog niet zullen hebben voleindigd, en alzoo hun *Vijftigste* jaar nog niet zullen zijn ingetreden, welke nog niet in de Schutterij zijn ingelijfd, van welken rang, staat of orde zij ook zijn mogen, zonder onderscheid of zij vermeenen mogten al dan niet, tot de vrijgestelde of uitgeslotenen te behooren.

Zij zal hare *tweede Zitting* houden op Maandag den 16den Januarij 1837, des morgens van 10 tot 1 uren, in het lokaal van het voormalig Gemeente Bestuur; en hare werkzaamheden voor die Zitting bepalen tot de personen, wier namen aanvangen met de letters M., N., O., P. en Q.

De voor de Commissie verschijnende, zullen de letters en het nummer hunner woonplaats moeten opgeven.

Paramaribo, den 9 Januarij 1837.

Namens de Commissie van Inschrijving en Vrijstelling voornoemd,

De Secretaris,
H. BENJAMINS.

Advertentien.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 8sten dezer, het Schip *Stant Vries*, Kapt. F. Feijkes, van Baltimore; hebbende 27 dagen reis.

Mengelingen.

De deugdzame Tafelschuimer, of de Herstelling.

(*Vervolg en slot van* N°. 2.)

Na verloop van acht dagen, vervoegde zich *Clara* andermaal bij *de Surtille*, die meende, dat in haar verzoek een geheim was opgesloten, en veelligt de ongelukkige een begunstigd minnaar konde wezen, wien zij eenen post wilde bezorgen, ten einde hem geschikter aan haren vader te kunnen voorstellen. — »Ik heb nog niets voor u kunnen verrigten," zeide hij tegen *Clara*, »doch ik eisch eene belooning voor mijne moeite." — »En welke, Mijnheer?" — »Een' kus, tot dien prijs alleen beloof ik u mijne verdere voorspraak." — *Clara* werd schaamrood en zeide: Gij schertst, Mijnheer?" — »Neen voorwaar niet." — »Welnu, Mijnheer! geef mij dan een' kus," hernam *Clara* met gevoel, na zich een oogenblik te hebben bedacht. *De Surtille* omhelsde haar, begaf zich naar zijne secretaire, en bood haar een papier aan, zeggende: »Ziedaar nu mijne belofte vervuld." — »Gij hebt mij beleedigd, en ik zal u daarover beschamen," hervatte *Clara*, welke de zaal verliet, doch met *Durville* een oogenblik daarna weder binnentrad, en met geestdrift vervolgde: »Ik had dezen man door eene ligtzinnige daad beleedigd, voor hem kan ik alzoo ook eene beleediging verdragen; gij hebt mij die aangedaan, thans ben ik tevreden, doch de schaamte daarvan vertoont zich op uw gelaat."

De Surtille wierp zich op zijne knien voor haar te neder, en zeide: »Ik ben schuldig, en onwaardig naar uwe hand te dingen; maar zou in uwe oogen een teederminnend hart geene waarde bezitten? Vergun mij, dat ik, gedurende een jaar, mijn' misslag uitwissche, en geef mij dan de hoop, van uw hart te zullen kunnen veroveren." — »Thans zweeft de mij aangedane beleediging mij nog te veel voor den geest," antwoordde *Clara*, met neergeslagen oogen, »doch na een jaar zullen wij elkander wederzien."

Clara smaakte thans het reinste genoegen bij het aanstaren van den heilrijken toestand, waarin zich het huisgezin van *Durville* bevond, en wanneer zij na dien tijd, onder de tafelschuimers, iemand met neergeslagen oogen, of onbedreven in zijn' omgang en met grijze haren ontmoette, loosde zij eenen zucht, en kon zich alsdan niet onthouden van bij her haling uit te roepen: »Het arme mensch! — Het arme mensch!"

De Rekruut.

In dien tijd, toen het in Duitschland nog gebruikelijk was, het staande leger door rekruten te versterken, welke tegen een zeker handgeld of op bepaalde tijden in militaire dienst vervielen, bevond zich eens een officier, die met het aanwerven van zulke nieuwelingen belast was, in eene aanzienlijke zoogenaamde vrije Rijkstad, om daar een niet gering aantal menschen, die zich voor de dienst aanboden, te ontvangen.

Op zekeren morgen meldde zich buitengewoon vroeg een jongeling van ongeveer twintig jaren, groot, wel gebouwd, krachtig, en in eene bloeijende gezondheid, bij den officier aan; hij deed zich voor als iemand van goede familie, en opregtheid en braafheid lag niet onduidelijk in zijne sprekende gelaatstrekken.

Met beleefdheid en openhartig droeg hij den officier zijn verlangen voor, om voor de dienst in het koninklijke leger, waarbij de officier stond, aangenomen te worden.

De officier had in langen tijd, of liever nooit, geenen rekruut gezien met zulk een gunstig voorkomen, en hij was zeer verheugd eens een regt uitstekend voorwerp voor de lijfgarde naar de Residentie te kunnen zenden. De kapitein vroeg den jongeling dus: hoeveel handgeld hij begeerde, en was niet weinig verwonderd, toen deze tachtig dukaten verderde; dadelijk antwoordde hij: die som is veel te hoog en kan ik u niet toestaan. De vreemdeling hield echter aan, beweerde, dat hij, zijne jaren, gezondheid en houding in aanmerking genomen, niet te veel verderde, en verzocht den officier zeer dringend, hem het handgeld zonder korting toe te staan en zoo spoedig, zoo mogelijk dadelijk uit te betalen. Eene zekere angstige haast was duidelijk zigtbaar in het geheele wezen van den jongeling.

»Ik word," vervolgde hij, toen de officier nog niet besluiten kon, hem de gevraagde som toe te staan, »door zulke gebiedende omstandigheden genoodzaakt, dat mij geene keus overblijft, dan nog deze schrede te doen. Als mijne betrekkingen u bekend waren, als gij in mijne plaats waart, gewis, o gewis zoudt gij mij in het eerste geval beklagen, maar in het tweede geval even zoo handelen als ik. Houd mij dus niet op, betaal mij het handgeld, en neem mij, zoo als ik hier ben, aan, om in het leger van uwen monarch getrouw te dienen."

De officier aarzelde nog steeds, en eerst, toen de vreemdeling zijn voornemen te kennen gaf, om naar * * te ijlen, en daar bij den keizerlijken werf-officier de vervulling van zijn verlangen te beproeven, besloot de kapitein, hem het hooge handgeld uit te betalen. Het geschiedde, en de jongeling zoude nu het werfcontract onderteekenen; hij was hiertoe, wat den inhoud van het verdrag betrof, geheel bereid, doch maakte, voordat hij teekende, nog de mondelinge voorwaarde, dat men hem tot aan den avond nog de volle vrijheid zijner persoon en het gebruik van zijnen tijd moest toestaan. De kapitein haalde de schouders op; hij had reeds lang meenen op te merken, dat er den jongeling iets bijzonders op het hart lag; dit verzoek bevestigde hem geheel in dat vermoeden, en hij besloot dus alles in het werk te stellen, om het geheim te ontdekken.

Onder voorwendsel van eenen dringenden brief te moeten wegzenden, verliet hij een oogenblik de kamer, en gaf zijnen slimsten knecht in last, om den jongeling, als hij vertrekken zoude, op den voet te volgen; toen keerde hij naar den rekruut terug, en zeide, dat hij hem, nadat hij onderteekend zoude hebben, het gevraagde verlof zoude toestaan.

De kapitein onderteekende, de jongeling na hem, en toen haastig de tachtig dukaten tot zich nemende, verdween hij.

Met den meesten spoed begaf hij zich naar de stadsgevangenis en keerde eerst na verloop van een uur uit dezelve terug met een' man, wiens lange gestalte gebukt ging onder den last van kommer en

verdriet, en wiens haar reeds grijs scheen. Langzaam geleidde de jongeling den grijsaard voort, en bragt hem in een armoedig huis in eene afgelegene straat.

De slimme bediende van den officier trachtte nu in de buurt inlichting omtrent die grijsaard in te winnen, en vernam, dat de oude man vroeger meester van eene stadsschool in eene naburige plaats geweest, en wegens een of ander vergrijp tot eene geldboete veroordeeld was, welke hij niet betalen kon, en daarom gevangen was gezet. Met deze berigten keerde de knecht naar zijnen terug.

Reeds tegen den avond verscheen de jongeling en meldde zich bij den officier aan; de levendigheid welke hij des morgens aan den dag had gelegd, was in sombere ernst verkeerd: hij was stil en bedroefd. Men kon het aan zijne oogen zien, dat dezelve vele tranen gestort hadden, en men zag het hem aan, dat hij met veel moeite zijne diepe smart en weemoed trachtte te beheerschen. De officier was een man, die door zijnen stand nog geenszins tegen alle gevoel van medelijden verhard was; hij zelfs had nog ouders en eene vrouw en kinderen te huis, en hij wilde dus gaarne den jongeling ten dienste zijn, als hij hem helpen kon, doch begreep met zachtheid en voorzigtig te werk te moeten gaan.

»Gij zijt treurig, jonge vriend." zeide hij, hem trouwhartig de hand schuddende, »heeft het afscheid van dierbare betrekkingen u misschien verdriet veroorzaakt? Gaarne had ik u tot morgen — of als gij mij omtrent uwe betrekkingen vertrouwen had willen schenken, zoo als ik u vertrouwd heb, nog langer verlof toegestaan. Spreek slechts, en maak mij zonder vrees of verlegenheid uwe wenschen bekend, of waarin ik u van dienst kan zijn. Ik wil zulks gaarne."

De jongeling zweeg; twee heete tranen parelden van onder de lange zwarte wenkbrauwen te voorschijn, en rolden langs zijne gezonde wangen; toen zeide hij met eene bedaardheid, welke hem moeite kostte: gij schijnt mij een te edel mensch toe, dan ik zwarigheid zoude maken, u in korte woorden mijne omstandigheden mede te deelen. Mijn vader was rector te * *; getrouw aan zijnen pligt, wees hij standvastig het aanzoek van de hand van zekeren heer, die opzigter over het school was, en tot zekere sekte behoorde, en van hem eischte, dat hij de hem toevertrouwde jeugd tot die sekte zoude overhalen; deze weigering had ten gevolge, dat die man mijnen vader onophoudelijk vervolgde, en hij kon zijne verlorene gemoedsrust niet terugvinden, voor dat hij tot het moeijelijk besluit kwam, zijn ambt neder te leggen.

Toen vestigden mijne ouders zich in deze stad; mijnen vader gaf les in talen en wetenschappen; mijn moeder in muzijk en in de fransche taal, en zoo verkregen zij een moeijelijk, doch echter redelijk bestaan. Ik kon hier het hooger onderwijs blijven genieten, en zoude deze stad eenigen tijd geleden verlaten hebben, om de universiteit te gaan bezoeken, en in de regtsgeleerdheid te studeren. Doch de boose geest van dien man, die ons vijandig was, bleef ons voordurend vervolgen, en het gelukte hem hier het gerucht te verspreiden, dat mijn vader wegens eene misdaad van zijnen post beroofd was geworden; ofschoon nu mijnen vader openlijk eene belooning uitloofde aan dengene, die den uitstrooijer van die valsche geruchten kon aanwijzen, belette zulks niet, dat de booswicht zijn doel bereikte: de goede naam mijns vaders was bevlekt, en het vertrouwen, dat men in hem stelde, verloren.

Zulks bleek maar al te spoedig; alle ouders ontrokken hunne kinderen aan het onderwijs van den ouden man; zijne verdiensten werden dagelijks minder en bedroegen op het laatst weinig of niets meer. Alles wat vroeger overgewonnen was, werd verteerd en mijne ouders zagen eene ellendige toekomst te gemoet. Mijne moeder werd door eene hevige ziekte aangetast, en bezweek onder dezelve; zeven maanden geleden hebben wij de edele lijderes begraven.

Intusschen hadden de groote onkosten dezer ziekte en begrafenis mijnen vader in schulden gedompeld; het gelukte hem, op de kans, welke wij volgens het algemeen gevoelen hadden, om een loopend regtsgeding te winnen, van iemand zooveel ter leen te krijgen, als noodig was, om onze schuldeischers te voldoen; doch eensklaps werd het proces voor den hoogsten regtbank verloren; een ieder verwonderde zich daarover, maar niemand kon het vonnis veranderen.

Nu eischte de geldschieter dadelijk zijn geld terug en daar mijn vader niet in staat was het terug te geven, was hij hard genoeg, den ouden man gevangen te laten zetten, zoodat hij als een slagtoffer van vreemde boosheid en nijd, in de stadsgevangenis werd opgesloten. Ik deed alles wat ik kon, om door het geven van lessen, door copieren en andere geoorloofde middelen, zoo veel te verdienen, dat ik zijn lot eenigszins verzachten kon, doch ik moest wanhopen, om ooit zulk eene som bij elkander te krijgen, dat ik voor hem betalen kon. Gisteren mijn' vader in de gevangenis bezoekende, vond ik hem zoodanig bedroefd en onder zijn ongeluk gebukt, dat ik besloot onverwijld alles te doen, om hem te bevrijden, en toen mij alles mislukte, toen ik geen ander middel meer had, dan dienst te nemen, toen eerst besloot ik mij tot u te wenden. Zeventig dukaten waren er noodig, om mijns vaders vrijheid te koopen, en de tien overige had ik noodig, om mijnen vader in staat te stellen, mij naar de plaats mijner bestemming te volgen; daar zal God mij, hoop ik, in staat stellen, behalve mijne dienst, nog zooveel te kunnen doen, om hem een sober stukje broods te verschaffen. Thans is mijn vader vrij — dit is ten minste mijn werk, en ik wil mijn nieuw beroep gaarne volgen, elk oogenblik als het u goed dunkt.

De officier vroeg den jongeling of hij in staat zoude zijn deze zaken door onwederlegbare bewijzen te staven, en deze beantwoordde zulks toestemmend.

»»Deel mij dan de geheele geschiedenis schriftelijk mede, en leg daarbij over alle echte bewijsstukken, welke gij magtig kunt worden, en brengt mij dat alles zoo spoedig als gij kunt; tot zoo lang kunt gij naar uwen vader terugkeeren.

De jongeling ging diep ontroerd heenen, en kwam op den vierden dag het verlangde brengen, van de noodige bewijsstukken voorzien; hij ontving, onder voorwaarde, dat hij dagelijks berigt zoude komen brengen, hoe zijn vader zich bevond, onbepaald verlof, en de officier zond de papieren naar de residentie aan den opperbevelhebber.

Deze was een prins van den bloede, een edel vorst, het sieraad van zijnen rang; aan hem, den edelmoedigen menschenvriend was het oppertoezigt over het wervingswezen opgedragen, en de voortreffelijke vorst had in dezen post reeds vele uitmuntende daden verrigt; het berigt dat hij thans van den officier ontving, verhoogde zijne deelneming, zijn koninklijke vader was juist afwezig, doch overtuigd zijnde, dat hij geheel in deszelfs geest handelde, beval hij het volgende: »de tachtig dukaten worden den jongeling geschonken, en hij is van zijne verpligtingen aan de militaire dienst ontslagen; mogt de edele jongeling nog verderen onderstand behoeven, dan wil ik gaarne daartoe bijdragen en den werfofficier wordt de hoogste lof toegekend, dat hij zijnen post zoo waardig vervult, en mij van zulk eene edele zaak onderrigt heeft."

Toen de officier deze tijding ontving, liet de edele man zijnen rekruut komen, gaf hem de papieren zijns vaders terug, en schonk hem zijne vrijheid. — Een oog vol tranen, een warme handdruk, een blik ten hemel getuigden, wat er in de ziel des jongelings omging: »gij hebt eenen diep geschokten vader de laatste steun zijns ouderdoms teruggegeven: zeide hij, toen hij afscheid nam; »God zegene u en uwen edelen chef, en eene regering, uit wier midden zulke edele daden voortkomen!"

Allerlei.

In de diergaarde (*Zoological Gardens*) te Londen hield kortelings eene dame, aan den zich daar bevindenden olifant, *biscuit* op hare *reticule* voor. Het beest, dat zich van de mildheid der dame een al te groot denkbeeld scheen te vormen, greep met zijnen snuit de *reticule*, en liet die, tot groote ergenis der dame en tot vermaak der aanschouwers, met inhoud en al — waaronder eene banknoot van 10 pond (ƒ120.—) eenig klein geld, enz. — in zijne maag glijden.

Men is in Engeland eene misdaad op het spoor gekomen, die men *zeeburking* noemt. De zee-verzekering-maatschappijen gaven aanleiding tot deze euveldaden. Eigenaars en kapitein van een schip werden het namelijk eens, om een schip, met goederen zonder waarde bevracht, hoog te doen verzekeren, en het alsdan aan de eene of andere gevaarlijke kust te laten stranden. Voor den kapitein wordt natuurlijk eene reddingsboot in gereedheid gehouden; de manschappen komen echter meestal om het leven. Het bloedgeld voor deze nieuwe soort van zeerooverij wordt alsdan in *lloyds* uitbetaald.

Stand der Maan.

7	*Januarij*	*Nieuwe Maan.*
13	»	*Eerste Kwartier.*
21	»	*Volle Maan.*
29	»	*Laatste Kwartier.*

Watergetijen.

		Hoog Water.		Laag Water.
11 *Woensdag.*	's mor.	10-15	's av.	4-15
12 *Donderdag.*	»	11-06	»	5-06
13 *Vrijdag.*	»	12-00	»	6-00
14 *Zaturdag.*	»	12 45	»	6 45

Ter Drukkerij van GEZUSTERS SERRES.